

La ciutadania i els infants

El seny, en sentit d'una justa percepció; l'ordre, com a la millor de les disposicions per a regular les coses; i la comprensió necessària per a valuar el tot del conjunt, van formant-se en l'individu en el transcurs d'una sèrie d'anys. L'home, és doncs el compendi triatòmic d'aquesta amalgamació, que meditada, fa que sigui l'única i precisa per a fer viables totes les coses que tan en essència com en vitalitat, han de donar moviment al parsimoniós pèndol de la vida.

Aquests dots propis dels homes—propis ja que és factible arrelar-los d'una manera rigorosa en l'intel·lecte de tots—s'adquireixen paulatinament i quasi bé exclusivament en aquells dies delicats, aquells dies que addicionats, formen la més placentera de totes les etapes de la vida, això és: la infantesa.

Oh paradoxal! Quin contrast més gran i quina habilitat més susceptible s'ha d'emprar en l'infant, per a fer-li entendre d'una manera penetrant, que, el seny, l'ordre i la comprensió, són els tres factors que hauran de conèixer constantment en ell!

Que infantesa vol dir rialles, jocs i flors, tots ho sabem prou bé; més també hem de tenir present tots i d'una manera especial els que tenen l'alt honor, així com la delicada missió de vetllar per la creixença i desenvolupament de l'infant i amb ell la cognició relativa i pertanyent a la seva intel·ligència, que precisament amb la rialla franca i sincera com ho és la de l'infant, és on s'hi troba la millor terra per a fer-hi brotar gemadament, tota la percibilitat que de si mateixa pot enriquir la capacitat.

Dels jocs dels infants en neix una alligada comparació amb l'ordre que ells han de tenir de tota cosa; el joc, o l'acció de jugar, és un entreteniment i un exercici corporal o recreatiu, però sempre sotmès a unes regles o normes, les quals són suficients, perquè en voler penetrar-les en el seu sentit, aquest rebí l'impuls de la força que desprenen totes les coses ben ordenades. També hi ha qui compara la infantesa amb les flors i la comparança no és vana, perquè les seves galtones apart dues flors enceses i acabades d'esclatar, són una prova evident de salut i de vida, i si l'infant se l'ha introduït pels vessants de la comprensió, res promet millor collita que una fluïda i esclatant florida.

Tots hem de vetllar pels infants d'avui, doncs són els homes del demà. D'entre ells hem d'estirpar les maleses per tal d'evitar que la sara que ha de nodrir el seu tendre esperit, no pugui ésser gens enverinada.

Si ho fem així el resultat del treball serà positiu i tot el nostre esforç serà compensat amb escreix en veure una joventut cirícamment culta i altament educada.

PERFILS

MISTERI

Ja era bastant alçat el matí, i ja la tebior del sol es complavia en ambientar benignament tot el paisatge, travessat per la lluentor de la carretera tota excitadora, quan aparegué a un cap de marge sobtadament, la silueta blanca i majestuosa de l'animal més catxassa i cosmopolita que la glotoneria humana hagi pogut mai imaginar-se.

Aquella aparició, així sobtada i desueta, fou com un incís o un pròleg exemplar

a la substància diversa del paisatge. En aquella hora poc concorreguda, devia semblar-li a l'animal,—oca o ànec, senyes apart—que una exploració original i formulària, era com una sibirítica fruïció digna de la més intel·ligent perspectiva.

I, tanmateix, la còrpora blanca i estufada, no tenia presses, ni demostrava gaires activitats.

Pel tros de carretera escollit, es passejà simultàniament arrogant i compun-

gida. Enarcava el coll, un coll sinuós, de plomatge fi, talment com si fos un cigne ben peixat. Estava, diries, ben satisfeta de la vida. I en aquell lloc, anava de sorpresa en sorpresa. Tan aviat s'acarrava a una vinya, com tornava cap al revolt de la carretera, prop la cuneta o el xaragall. Amb el seu bec groc, com de fusta a punt d'ésser treballada, tustava lleugerament l'herbassar. Les seves potes poc àgils i diminutes, tenien el desequilibri, i temptaven porugues el terreny. I les seves aletes, insuficients, curtes, semblaven manetes d'infant arrezerades damunt del pit.

En conjunt, aquell animal, la presència del qual era inesperada i desconeguda, tenia un aspecte aristocràtic, senyorívol.

D'on venia?... On anava?... Com havia arribat a n'aquell revolt de carretera?... Misteri...

Es passejava amunt i avall, tornava als marges, s'esmunyia un poc, i novament apareixia rumbós, altiu, enigmàtic.

El primer vianant que passà, un pagès que anava a la tasca, el mirà encuriós. L'oca, però, no semblà fer cas del pagès. Aquest, esguardà amunt i avall de la carretera. L'animal féu el mateix. L'un i l'altre, immutables, no s'arriscaren a més. El vianant cregué que l'animal pervenia d'alguna casa veïna, d'alguna masia de la contrada, i que tard o d'hora, tornaria al seu redós.

El cert és, que la passejada de l'oca majestuosa s'anava perllongant. Sempre amb arrogància, sempre amb aquella dignitat i prosopeia meticulosa dels comedians ben percatats del seu paper, anava ara amunt, ara avall de la carretera, prenent el sol i escudrinant d'entant entant algun tros del paisatge tardoral.

Pel seu posat, pel seu aplom i mirar intel·ligent, podia creure's que era una oca forastera. No obstant, algun símptoma escaducer feia suposar tot el contrari. Malgrat tot, la seva presència en aquell lloc intrigava naturalment.

Tan fou així, que a l'arribar al cap de poc uns altres passants,—l'Enric?... l'Eduard?... el Pepito?... el Francisco?... el Joanet?...—acostumats a transitar per la contrada, ja es feren tota mena de comentaris adients.

—Caratsus quina oca més maca...

—D'on deu haver vingut?...

—De qui serà aquest animal?...—

Gosem a dir, que de moment, tampoc hi donaren gaire importància. Mes tard, però, al veure des del seu conreu, que l'animal persistia passejant amunt i avall de la carretera, amb aquella parsimònia hostilitzant, com de gran personatge venturós, ja picà més la curiositat i es precisaren els esbrinaments secundaris.

—Potser s'ha escapat d'alguna gàvia d'aviram, mal posada damunt d'un carro...

—També podria ésser que s'hagués saltat d'algun corral veí.

—Ganes de passejar-se, què voleu fer-hi!...

—Oh!, i sembla mansa.

—Si us hi fixeu ben bé, té tirats de persona.—

I no s'equivocaven. Aquesta opinió fou compartida també per altres passants. Una dona que feia herba pels conills; un mendicant, un altre pagès, un carreter que traguava feixines. Tres biciclistes... Cinc boletaires... Tots contemplaven l'oca, i tots convenien en què era una oca molt particular. Particular pel seu mirar, puix que no defugia cap presència humana; particular pel seu estrany passejar cabalístic, i més particular encara, per aquella desacostumada actitud i situació ambigua en què estaven col·locats tots: l'oca i els curiosos.

Evidentment, l'animal no era un animal com els altres. Era una oca—o un ànec, en aquest punt també hi hagué la seva hipòtesis—que tenia una gran fermesa d'esperit, una enteresa d'ànim que verament impressionava.

Cada dos per tres, mirava als seus comentaristes i tornava, amb les seves aletes plegades i els passos aplomats, a emprendre serenament, estudiadament, la seva ruta acostumada. Estava vist, que no cercava controvèrsies, que defugia tot contagi amb els passants. Indubtablement, alguna en portava de cap. Per alguna cosa es trobava en aquell lloc. L'animal anava sol, era pulquèrrim i cuidat, tenia miraments respectuosos, no s'esverava de res ni de ningú.

I no obstant, era impertèrrita la seva tossuderia. Havia escollit aquell tros i allà complia els seus deures. La seva trajectòria, el seu optimisme, la seva independència, indubtablement revelaven alguna cosa inestricable, que de moment no s'arribava a comprendre.

Era de pensar que, així com en els temps bíblics fou un colom el que tingué una gran significació universal, també podria succeir ara que fos una oca la que tingués reservada una actuació de capital importància. A més, no són els esperitistes els que sustenten la teoria de les transformacions de l'ànima?... Doncs qui

sap a qui havia pertenescut la d'aquell animal eclèctic!...

Tan se val. De totes maneres, tal com havien trobat l'oca tots els passants, l'anaven deixant, no sens, però, d'arrodonir un comentari més a la facècia.

—S'hauria d'avisar a algú,—digué un—. Aquesta oca no m'agrada gaire.

—Vols dir?... Avui que hi ha tants miraments en tot, encara te la podries carregar...

—Tens raó. No ens emboliquem.—

Mentrestant, l'oca continuava amb el seu encís, passejant calmosa. Passà una hora, en passaren dues i encara més. L'oca indolent, a vegades ardida i a vegades flemàtica, reempenia la tàctica i el passeig. I era bo de veure amb quin talent, amb quina harmonia ho feia. No hi havia dubte que tenia un instint superior. Tota la seva presència, de dama distingida, denotava un origen selecte, una inveterada preparació acrisolada.

Havia saltat d'algun auto de luxe, on anava recatada com a mascota predilecte?... Havia fugit d'una colla de saltimbanquis rodamóns, la nit anterior, cansada de bombos i platerets, «amaestramientos» i docilitats denigratòries?... Pressentí l'anada al mercat, i saltà les tanques d'una cleda?... Vegé el ganivet homicida, i fugí tot de cop espantada, travessant camps i vinyars, camins i fagedes?...

¡Qui sap!... Tot estava embocallat en un enigma.

Després del migdia, tot d'un plegat, quan ja semblava que aquella oca—o aquell ànec, aneu a saber-ho—s'havia ensenyorit d'aquell tocó de plaers i delícies, no es notà ja la seva dilecta presència; no es veié més l'embixada harmoniosa del seu plomatge, i seguidament, els mateixos passants que al matí havien abundat en

els seus comentaris, després quedaven decebuts i enquimerats, al notar la desaparició d'aquell fet atribilari.

Era de suposar, que tal com havia arribat, havia desaparegut, puix que no en quedava ni rastre.

No digueren res, no obstant. Callaren els que l'havien vista, tenint-la, però, ben clavada al pensament. Semblava extrany, no veure-la encara, passejar-se majestuosament, diplomàtica, serena, interessant.

El misteri, continuava impenetrable. Abans, per la seva presència, ara per la desaparició. Més intrigats llavors els que l'havien contemplada, quedaren boca-tancats. Per por de comprometre's?... Per la possibilitat d'indagatòries molestoses?... No se sap. No ha pogut precisar-se.

Tenint en compte, doncs, aquestes consideracions i les conseqüències que podrien haver ocasionat la presència d'aquella oca extraordinària—o ànec empetat a la moderna, que tot podria ésser—no seria res d'extrany, per no acumular més atmòsfera perillosa, que ara resultés que ningú no l'ha vista, amb tot i haver-la contemplada tans en aquell tros de carretera, i haver estat tan abundants el comentaris.

A n'aixó, ni una lleu suspicàcia pot oposar-s'hi. No l'ha vista ningú?... No hi ha ara ningú que pugui donar detalls d'aquell animal?... Possiblement... Possiblement... Molts ho trovaran conforme.

No es deixarà de comprendre, però, que aquella aparició, aquella presència insospitada, que no fou invenció ni fantasia, sinó una còrpora natural, vistosa i palpable, i que tingué les seves hores històriques i espectaculars, tanmateix entranya, ara i allavors, un gran misteri.

J. VIVES I BORRILL

LES LLETRES

PÀTRIA!

De dintre del meu pit salta eixa veu,
tota encesa pel foc del qui en tu creu,
tota exultant de glòria i de noblesa...

¿Què és la Pàtria, em dic, ple d'ardidesa,
sinó un bocí del cor de cada fill,
sinó la sang que dóna el seu cabdill?

Pàtria!, bella expressió del sentiment
que en l'ànima s'arrela i s'ageganta,
que el poble eleva i que la llengua canta
arreu on l'ésser nostre hi duu el bon vent.

Pàtria!, vida de nostra vida ardent
que ens agermana amb sa bandera santa:
tu ets la sang que ens mou i que ens aguanta,
tu viuràs dintre els fills eternament.

AMAT GOSALBES

No passaran!

El poble té tota la confiança en el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern d'Espanya.

La consigna del proletariat espanyol, és «No passaran!» i no han de passar, perquè tots els antifeixistes donen el seu ajut en aquesta lluita dura i costosa; però no per això ens hem d'acovardir i deixar-nos vèncer; al contrari, tenim la fe i esperarem el dia de la victòria darrera, per a poder veure els crits de joia de tots els pobles treballadors que no volen caure a l'esclavatge malvat i feixista, com els treballadors italians i alemanys. Hem de saber sofrir en temps de guerra com van haver de sofrir els treballadors i antifeixistes de la U. R. S. S. i per fi varen triomfar; doncs igual hem de fer nosaltres, sofrir, i després del sofriment vin-

drà el benestar de tot el proletariat espanyol, perquè es començarà una vida nova i millor que la passada.

Ara, en moments de guerra, no es té de pensar en la vida millor, com hi ha persones que pensen. Primerament, batre el feixisme, després les coses ja canviaran i viurem en llibertat i no com fins ara que havíem de fer el que ens feien fer; d'ara endavant, farem el que la consciència ens dicti, o sigui el nostre ideal.

Quan els causants de la guerra caiguin a les nostres mans, els sabrem donar la recompensa que es mereixen per totes les seves barbaritats i crims.

Mori el feixisme! Visca el Proletariat Espanyol!

B. LL.

Prelinguda "Unitat Geogràfica"

S'ha escrit molt sovint que la península Ibèrica o Pirenée, posseeix una tal unitat geogràfica que ella no pot constituir, que és un sol estat polític; aquesta afirmació no s'aguanta a cap estudi profundit ni científic. En efecte: la Península presenta una gran varietat de condicions geogràfiques (divisions causades pel sistema orogràfic, les zones hidrogràfiques, diferències de nivell, de temperatura, de producció i de costums dels habitants d'aquestes zones).

La zona hidrogràfica atlàntica mereix una atenció particular, aquesta zona és la més extesa de la Península. Els seus rius són els més llargs; desborden sobre les costes de l'Atlàntic; tenen el seu naixement al costat de les muntanyes d'Albaracín a la frontera del regnat de València, on es troba la línia que divideix les aigües atlàntiques i mediterrànies. Els tres rius el Duero, el Tajo i el Guadiana, són els més llargs i importants d'Espanya.

El país català constitueix, doncs, una divisió geogràfica; el seu caràcter, la seva situació al costat del Mediterrà, la seva temperatura típicament mediterrània i el seu sistema orogràfic, formen la base de la seva unitat.

La proximitat de Catalunya i França, explica les freqüents relacions d'aquests dos països. Aquest veïnatge ha estat la causa de molts fets històrics i espirituals. El país català, per la seva situació de les costes, té una posició igual com Portugal, Finlàndia, Noruega i Holanda, que tots tenen una vida pròpia i independent.

JOAQUIM MITJÀ

Traduït de «La Catalogne Rebelle».

●● ESPORTIVES ●●

FUTBOL

Diumenge es jugà en el camp d'esports un interessant encontre entre el Salud F. C. i el primer local. L'encontre fou pròdig en bones jugades, però en diverses fases del partit aparegué la violència que deslluï un poc l'encontre. La victòria si bé molt migrada correspongué a l'onze local que demostrà posseir millor conjunt. La partida fou presenciada per escassa concurrència que es mostrà correcta en tot moment. L'arbitratge a carrec de Ribera molt imparcial.

De moment, podem adelantar als aficionats, que el campionat d'enguany començarà el proper dia 22. Junt amb el nostre club seran altres cinc els clubs vallesans de gran prestigi amateur que es disputaran el Grup Vallès de 1.ª categoria A.

NOTI-SPORT

L'Hot-Club local

Poques vegades des d'aquestes columnes ens hem ocupat de les activitats de l'«Hot-Club» local, malgrat la successiva sèrie d'èxits que aconsegueixen en els seus festivals; però no ens passarà sens ressenyar el que diumenge passat ens oferí la susdita organització.

L'empresa «Hot-Club», sens reparar a dificultats de cap mena, ens presentà el formidable conjunt musical «Pla-Pey and his Orchestra» per tal d'amenitzar els

seus habituals balls de tarda i nit en el Saló Sindicat. Coneguda és la fama del citat conjunt, però mai podia creure admirar una tal grandiosa pulcritud d'interpretació. Durant el ball de la tarda, totes les sincopades melodies de Duke Ellington, Calloway, Brown, etc., foren ofertes al públic pels «jazzmens» de l'orquestra «Pla-Pey». A la nit, formant orquestra de concert, delectaren l'auditori amb les seves composicions, continuant després la dansa fins a la matinada. Entre les composicions d'«hot» que interpretaren a la nit, es feren aplaudir en «Checo to checo» de Berling, del film «Barret de copa».

En resum, un èxit més de l'«Hot-Club» que els és un estímul per l'advenir.

REPÒRTER

NOTICIARI

LA COL·LECTIVITAT DE FUSTERS

El taller col·lectiu del Ram de la Fusta, posa en coneixement del públic que a partir del dia 16 del corrent mes, quedarà instal·lat el seu taller en el carrer Torres, 4 (abans Coral).

Així mateix assabenta que es rebran tota classe d'encàrrecs durant les hores de treball i una vegada finides, deuran dirigir-se els mateixos a Bartomeu Gelis, carrer Centre, 12, i referent a funerària a Isidre Vilà, carretera Sentmanat, 36.

TEATRALS

L'Esbart Teatral d'aquesta població, prosseguint la seva meritòria tasca que tan alt nivell ve posant el nostre teatre, ara, ha començat a repartir els papers entre els seus integrants, de l'obra social «Nostra Natatge».

Seguirem donant més detalls d'aquesta important demostració escènica.

EL SOCORS ROIG INTERNACIONAL

Sabem que ha quedat definitivament constituït en aquesta localitat, una Delegació i Comitè del Socors Roig Internacional, que tan ajut presta a la causa del proletariat.

A mida de llur organització, com sigui, per inscripcions d'aquells companys que desitgin pertànyer a tan lloable institució com a socis, local social, etc., n'anirem donant compte en successives edicions.

LES GERMANDATS LOCALS

Convocada per les Junes de totes les Germandats locals, tingué lloc ahir vespre a la Sala Popular d'Espectacles, una reunió d'associats a les mateixes.

L'objecte de la reunió fou el de posar

a la consideració de l'assemblea la conveniència, per no dir necessitat, d'anar a una fusió de Germandats locals, amb el fi de crear una Mútua, a la creació de la qual ja estaven d'acord les respectives Juntes.

Després de varies proposicions totes acceptades en principi, finalment s'acordà acceptar la creació d'una Mútua, la qual es farà càrrec de l'actiu i passiu de totes les Germandats locals i prestar un vot de confiança als companys de la Comissió que les respectives Juntes nomenaran d'entre els elements que actualment les componen, per tal que redactin el projecte d'Estatuts i Reglamentació de la Mútua, i una volta enlestits els sotmetin a l'aprovació general i definitiva de tots els associats cridats novament a l'efecte.

Per creure-ho una necessitat, s'acordà que dintre la Mútua podran ingressar-hi també les dones.

VACUNACIO ANTIVARIOLICA

Demà dissabte, a les 6 de la tarda, pels metges titulars de la localitat i en el local de costum de la Casa del Poble, es procedirà a imposar gratuïtament la vacuna antivariolica a totes aquelles persones que ho desitgin.

Aproveiteu-vos d'aquesta mesura profiláctica.

ACCIDENT D'AUTO

El passat dimecres, aproximadament a un quart de tres de la tarda, els companys Baltasar Alfonso, Francesc Clariana, Miquel Sansalvador i Rosend Arnau, treballadors de la casa Joan Codina, es dirigien a Sabadell amb el cotxe de la casa amb el fi de gestionar alguns assumptes relacionats amb el Comitè de control i segons sembla degut a una falsa maniobra del conductor del vehicle, que era el darrer dels esmentats companys, a l'ésser enfront de «La Lanera

Espanola, S. A.», es precipitaren contra el marge de la carretera i el cotxe donà dues o tres voltes de campana, quedant els ocupants del mateix a sota sense poder sortir.

A l'arribar al lloc de l'accident l'autobús de «La Vallesana S. A.» que fa el servei a Sabadell, el xòfer i viatgers del mateix baixaren prest per tal d'auxiliar-los, al qual procediren a posar el cotxe bé perquè sortissin, els quals qui més qui menys, reberen diverses ferides lleus, essent transportats amb el cotxe de «La Vallesana» a Sabadell, on el fou practicada la cura en una farmàcia.

Podem ben dir que varen lliurar-se d'una mort segura doncs en la forma que es produí l'accident la catàstrofe era irremediable i en canvi ningú va pendre el mal que en principi era de creure, doncs sortosament les ferides són de poca importància.

Lamentem el fet, bo i desitjant que aquest no tingui conseqüències, així com també els desitgem a tots un complert guariment i especialment el nostre bon company i actiu reporter del nostre setmanari Baltasar Alfonso.

NEIXEMENTS

Dia 23.—Josep Sors Badia, fill de Jaume i Providència.

Dia 3.—Antònia Bruix Mundet, filla de Joan i d'Irena.

Dia 10.—Teresa Altayó Soley, filla de Pere i Teresa.

L'enhora bona als pares i llurs famílies.

CASAMENT

Dia 31.—Valentí Constans Carbonell amb Concepció Mateu Batallé.

Desitgem als novells esposos inacabables felicitats.

MOVIMENT DE POBLACIO

Durant el passat mes d'octubre, s'ha

registrat el següent moviment de població:

Naixements: Llibert Esquerra Altarriba, Joaquim M.ª Castells Solà, Jordi Martínez Montagut, Joan Ventura Oliver i Josep Sors Badia; total, 5.

Casaments: Joaquim Bertran Ribas amb Estrella Farell Llinars, Josep Canals Cusidó amb Anna Homet Comas, Magí Gili Civil amb Maria Sanfeliu Campeny, Joan Vicente Cladellas amb Rosa Girant Ribalaiga, Salvador Bruguera Homet amb Rosa Pla Torrents i Valentí Constans Carbonell amb Concepció Maten Batallé; total, 6.

Defuncions: No se n'ha registrada cap en tot el mes.

Bateria de Cuina

de les millors marques

les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

DIUMENGE, DIA 15 - Tarda a les 3

Sensacional encontre!!

Espanya F. C.
Castellar F. C.

Simó

Serra Vives

Busqueta Montserrat Rius

Torrents II Carreras Camprubí Homet Oliveras

Suplents: Morlan i Pagès

Heu vist el nou model de la ploma

estilogràfica "BENGALA"

és quelcom d'extraordinari

RIBERA, impressor - Puig de la Creu, 3 - Telèfon 17.